

РЕШЕНИЕ

№ 17324

гр. София, 24.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: М.И.

при участието на секретаря С.О.

като разгледа докладваното от М.И. Гражданско дело № 20221110134315 по описа за 2022 година

Производството е по реда Глава Тринадесета от Гражданския процесуален кодекс (чл. 124 и сл. ГПК).

Ищецът И. А. И. е предявил срещу ФИРМА, осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 вр. чл. 477, ал. 1 от КЗ и чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от **146,58 лева**, представляваща застрахователно обезщетение за имуществени вреди – разходи за лечение, направени вследствие на увреждания причинени при ПТП, както и **12000 лева**, представляваща застрахователно обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, изпитани вследствие на травматични увреждания причинени при ПТП, станало на 26.01.2022 г. в гр. София, на кръстовището на бул. „Т. Каблешков“ с бул. „Цар Борис III“, по вина на водача на л.а. „Киа“, модел „Сийд“, с рег. № ..., който предприел маневра „завой наляво“, като не пропуснал насрещно движещия се автомобил – марка „Рено“, модел „Меган, с рег. № ..., управляван ищеца, и станал причина за настъпване на ПТП, при което причинил на ищеца телесни увреждания и съставляващо застрахователен риск, покрит съгласно договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, застраховател по който е ответникът, **както и за заплащане на лихва за забава върху главниците, считано от датата на изтичане на срока за произнасяне по претенцията – 24.06.2022 г. до окончателното плащане на вземането.**

Ищецът твърди, че в срока на застрахователното покритие по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, страна по който е ответникът, е настъпило събитие – описаното ПТП, за което вина носи застрахования при ответника водач и вследствие на което е причинил на ищеца следните травматични увреждания: **навяхване и разтягане на свързващия апарат на шийния отдел на**

гръбначния стълб, контузия на лакътя и повърхностна травма на главата . Сочи, че във връзка с лечението си е направил разходи както следва: на 05.02.2022 г. – 100,00 лева за преглед при невролог и на 07.02.2022 г. за медикаменти от 20,70 лева и 25,88 лева . Претърпял и неимуществени вреди – болки и страдания вследствие на травматичните увреждания, които били със значителен интензитет в първите 10-15 дни, като общият възстановителен период бил 4-5 седмици. Изпитвал болки и не можел да извършва обичайните си дейности. Страдал и от болки в цялото тяло, усилващи се при движение, гадене и световъртеж. Твърди, че ПТП причинило и стрес на ищеца в посочения в исковата молба интензитет. На 23.03.2022 г. ищецът поканил ответника да му заплати застрахователно обезщетение за причинените вреди, но до изтичане на предвидения в закона срок, плащане не е налице. Ето защо прави искане съдът да осъди ответника да му заплати исковата сума ведно с обезщетение за забава върху нея от дата на изтичане на тримесечния срок по чл. 497, ал. 1, т. 2 от КЗ до окончателното изплащане на вземането. **Претендира разноски за адвокат по чл. 38 от ЗАдв. Представя списък по чл. 80 от ГПК.**

В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК, такъв е постъпил от ответника, който оспорва претенциите по основание и размер. Оспорва ПТП да се дължи на виновно противоправно поведение на застрахования при него водач, в причинно-следствена връзка, с което да е настъпила вреда. Оспорва механизма на ПТП и пряката причинно-следствена връзка между него и настъпилата вреда. Оспорва твърдените от ищеца увреждания и направените разходи да се намират в причинна връзка, както и да са следствие от ПТП. Оспорва и размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди и интензитета на изпитаните болки. Прави възражение за съпричиняване на вредата, тъй като твърди, че ищецът е нарушил правилата за движение по пътищата при управление на МПС, освен това е пътувал без предпазен колан. Прави искане предявеният иск да бъде отхвърлен. **Претендира разноски. Представя списък по чл. 80 от ГПК.**

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбата на чл. 235 от ГПК намира от фактическа и правна страна следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 вр. чл. 477, ал. 1 от КЗ и чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 146,58 лева, представляваща застрахователно обезщетение за имуществени вреди – разходи за лечение, направени вследствие на увреждания причинени при ПТП, 12000 лева, представляваща застрахователно обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, изпитани вследствие на травматични увреждания причинени при ПТП, както и искане за заплащане на лихва за забава върху главницата, считано от 24.06.2022 г. (датата, на която ответникът е следвало да заплати на ищеца сумата) до окончателното плащане на вземането.

В тежест на ищеца по иска по чл. 432 от КЗ е да докаже, фактите, включени във фактическия състав на института на непозволеното увреждане, а именно: 1. деяние (действие или бездействие), 2. противоправност на деянието, 3. реално претърпяна вреда със сочния от ищеца размер и интензитет, 4. причинно-следствена връзка между претърпяната

вреда и деянието, 5. вина на дееца, която се предполага до доказване на противното и наличието на валидно, действително застрахователно правоотношение по договор за застраховка по риска „Гражданска отговорност“, сключен за МПС, с което е причинено процесното ПТП и застрахователното дружество, както и че е отправил към ответника покана за плащане на вземането, ведно с представяне на нужните документи, която покана е получена от застрахователя. Противоправността на деянието не подлежи на доказване, тъй като се касае до правен извод.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е при условията на пълно обратно доказване по чл. 154, ал. 2 от ГПК да обори презумпцията за вина. В тежест на ответника е да докаже и съпричиняване от страна на ищеца, изразяващо се в непоставяне на предпазен колан и конкретно действие или бездействие при управление на МПС, което е довело да вреда.

Съдът намира, че сочените предпоставки за уважаване на исковете се установиха от събраните в производството доказателства.

Между страните не е спорно, поради което с определението, в което е обективизиран доклада по делото, по реда на чл. 146, ал. 1, т. 4 от ГПК са отделени като ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че лекият автомобил марка „Киа“ е бил застрахован при ответника по валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ със срок на покритие, разходите в общ размер на 146,58 лева са заплатени от ищеца, че ищецът е предявил претенция за плащане на застрахователното обезщетение пред ответното дружество с покана на 23.03.2022 г., която е получена тогава, както и че ищецът е получил на 26.07.2022 г. плащане в размер на 2500 лева, с което ответникът погасява обезщетение за неимуществени вреди, търпени от ищеца.

Чрез неоспорения констативен протокол К-1807678 от 26.01.2022 г., съставен от органите на МВР в кръга на възложените им служебни задължения, който като официален свидетелстващ документ по силата на чл. 179, ал. 1 от ГПК обвързва съда с материална доказателствена сила, акта за установяване на административно нарушение № 567923 от 26.01.2022 г., срещу който не е възразено, както и от констатациите на САТЕ, изготвена от вещото лице инж. Й. Й., се установява, че на 26.01.2022 г., около 07,25 часа в гр. София, по бул. „Тодор Каблешков“ с посока на движение от ул. „Костур“ към ул. „Чучулига“, на кръстовището с бул. „Цар Борис III“, при извършване на завой наляво, водачът на лек автомобил марка „КИА“, модел „Сийд“, с рег. № ..., не пропуснал насрещно движещия се водач на лек автомобил марка „Рено“, модел „Меган“ с рег. № СВ 5786 АТ, управляван от ищеца, поради което между двата автомобила настъпил удар. Ударът е челен за лек автомобил марка „КИА“ и в предната лява част за лекия автомобил марка „Рено“, модел „Меган“.

От заключението на вещото лице по САТЕ и констатациите на служителите, постили мястото на ПТП, се установява, че причина за настъпване на ПТП е поведението на водача на лек автомобил марка „КИА“, който при навлизане в кръстовището и извършване на завой наляво не е пропуснал насрещно движещия се лек автомобил марка „Рено“, с което е

нарушил чл. 37, ал. 1 от ЗДвП, според който при завИ.е наляво за навлизане в друг път водачът на завиващото нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне насрещно движещите се пътни превозни средства.

С оглед изложеното и предвид наказателното постановление, в което е обективизирано посоченото нарушение, за което водачът е наказан, съдът намира, че поведението му е в противоречие с предписаното в цитираната норма, поради което и е противоправно, съгласно изискванията на чл. 45 от ЗЗД. В процеса не е оборна презумпцията за виновност по чл. 45 от ЗЗД. Ето защо съдът намира, че са налице всички елементи от фактическият състав на чл. 45 от ЗЗД, ангажиращи имуществената деликтна отговорност на водача на МПС по отношение на причинените на ищеца вреди от процесното пътно – транспортно произшествие.

Между страните не е спорно, поради което и отделено по реда на чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 от ГПК като такова с доклада по делото е, че лекият автомобил марка „КИА“ е бил застрахован при ответника по валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ със срок на покритие към датата на ПТП, както и че ищецът е предявил претенция за плащане на застрахователното обезщетение пред ответното дружество, но до подаване на исковата молба в съда не е постъпило плащане, поради което ответното дружество отговаря по предявените искове.

В тежест на ищеца е да докаже настъпването на имуществените и неимуществените вреди, свързани с претърпените болки и страдания от травматичните увреждания във връзка с ПТП.

От изслушаната и приета по делото СМЕ, изготвена от д-р Ц. Г., на която съдът дава вяра като обективна и безпристрастна, кореспондираща с останалите събрани по делото доказателства – амбулаторен лист от преглед, се установява, че непосредствено след ПТП, след преглед и изследвания, на ищеца е поставена диагноза: *разтягане на свързващия апарат на шийния отдел на гръбначния стълб и контузия на лакътя*, а след преглед на 05.02.2022 г. на ищеца е поставена диагноза: *последици от повърхностни травми на главата*. Според експерта, след отчитане на наличните данни в медицинската документация за вида на травмите и прилаганото лечение без предписано обездвижване с шийна яка и др., следва да се приеме, че се касае за леки мекотъкънни увреждания, които отшумяват напълно за 3 до 4 седмици след инцидента, като липсата на проследяваща медицинска документация след датата на последния преглед - 05.02.2022 г. (десет дни след инцидента) дава основание да се приеме, че възстановяването е протекло без усложнения, в рамките на средностатистическите срокове.

Според заключението на вещото лице разходите в размер на 46,58 лева по фактура с касов бон № 0200001373 от 07.02.2022 г. и фактура № ***** от 07.02.2022 г. за медикаменти, както и 100 лева за преглед при невролог, са във връзка с диагностичния процес и лечението на получената травма.

Имуществената вреда е разликата между имуществото на кредитора след засягането на благото и това, което би имал, ако нямаше засягане. Тя се изразява в претърпени загуби и

пропуснати ползи. Претърпените загуби са последиците от засягането на налични блага, в това число и понасяне на разноски. По отношение размера на причинените на ищеца имуществени вреди, съдът намира, че същите са доказани в пълния предявен размер от **146,58 лева** чрез приложените и приети по делото като писмени доказателства – фактури, ведно с касови бонове, удостоверяващи заплащането им. От заключението на СМЕ се установи, че описаните разходи са били необходими за поставяне на диагноза и лечението на увреждането, поради което възстановяването им се дължи, тъй като при имуществените вреди обезщетението е справедливо, когато то е равностойно на вредите. Поради това претенцията за заплащане на описаните във фактурите и касовите бонове разходи е основателна за пълния предявен размер и като такава следва да бъде уважена изцяло.

Неимуществените вреди са последиците от засягането на блага, които са предмет на субективни права, в това число и права върху телесния и духовния интегритет. Съгласно чл. 52 от ЗЗД обезщетението следва да бъде определено съобразно принципа на справедливостта. Въпреки липсата на възможност за съпоставяне между претърпените болки и страдания и паричната престация, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за неимуществени вреди, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливият размер на това обезщетение. Съдебната практика приема като критерии за определяне на справедливо обезщетение житейски оправданото и утвърденото в практиката обезщетение за аналогични случаи, но съобразени с конкретния случай. За да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди, като се съобразят характерът и тежестта на уврежданията, интензитетът, степента, продължителността на болките и страданията, дали същите продължават или са приключили, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия за „справедливост“ на съответния етап от развитие на обществото в държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди, означава да бъде определен от съда онзи точен, според съществуващата в страната икономическа обстановка, паричен еквивалент, на всички понесени от конкретното увредено лице емоционални, физически и психически болки, неудобства и сътресения, които съпътстват живота му за определен по-кратък или по-продължителен период от време.

Видно от доказателствата по делото, в резултат на пътно-транспортното произшествие, на пострадалия са били причинени описаните в СМЕ леки мекотъкнни увреждания - разтягане на свързващия апарат на шийния отдел на гръбначния стълб и контузия на лакътя, които при ищеца са отшумели за около 10 дни, който период е в рамките на средния, необходим за възстановяване от подобни травми според експерта. Според заключението на вещото лице понастоящем не са налице данни за остатъчна травма и усложнения, които да влошават качеството на живот на ищеца.

От показанията на разпитания по делото свидетел Марияна И.а И.а, преценени с

оглед разпоредбата на чл. 172 от ГПК (свидетелката е майка на ищеца), на които съдът дава вяра в частта относно емоционалното състояние на пострадалия след инцидента, се установява, че непосредствено след ПТП той бил уплашен и силно притеснен от събитията, като изпитвал болки в главата, врата, и в рамото, гърдите и левия крак над коляното. В рамките на няколко дни след ПТП болките в главата се засилили и имал гадене, което наложило посещението първо в УМБАЛСМ „Пирогов“, в деня след ПТП и впоследствие в „Токуда“. Съдът дава вяра на показанията на свидетелката в тази част, тъй като твърденията ѝ, че болката в главата и врата се усилила няколко дни след ПТП се потвърждават от заключението на СМЕ и разясненията на вещото лице, според което характерно за шийните травми от този вид е, че се обострят с времето, тъй като шията не се мобилизира веднага, а от движенията в шийната област и нарастващият отток на травмираните области, се притискат нервните коренчета, разположени в тесни отвори в гръбначния стълб, което води до по-изявена болкова симптоматика, усилваща се във времето непосредствено след травмата. Освен това, от показанията се установява, че в рамките на 5-6 дни свидетелката помагала на ищеца като му носела храна, защото бил схванат и правел само елементарни неща. По отношение на показанията в частта, в която свидетелката заявява, че и понастоящем пострадалият страда от главоболие, болки в раменете и кръста, което му пречи да стои, съдът счита, че същите не следва да бъдат възприемани като установяващи пряка връзка на тези оплаквания с ПТП, доколкото от заключението на вещото лице, изготвено на база констатациите в медицинските документи, се установява, че обичайният възстановителен период след травма от вида, получен от ищеца, е до 4 седмици, след който се очаква пълно възстановяване. По отношение интензитета на травмата съдът също не възприема показанията на свидетеля, тъй като те не се подкрепят от заключението на вещото лице – не се установява, че болковият синдром от травмата на шията, както и лекото мекотъканно увреждане на лакътя са довели до усложнения в движението в по-висока от обичайната степен, които да налагат и обездвижване. Обстоятелството, че не се налагала имобилизация с шийна яка или друг вид помощно средство се установява и от назначената терапия в амбулаторните листове. Ето защо според съда, от доказателствата по делото безспорно се установиха последиците, които ПТП е имало за психическото и физическото здраве на ищеца, като се установява, че болките са били интензивни непосредствено след инцидента и заедно с негативните емоционални преживявания са отшумели в рамките на месец. Останалите твърдения за наличие на травма на главата, различна от травмата на шията, както и за интензивност и продължителност на болките, не са установени по делото.

Предвид възрастта на пострадалия - 20 години към датата на ПТП, механизма на получаване на увреждането, неговия характер и място – коланна травма, получена при сблъсък с насрещно движещ се автомобил, ангажираща шията и гръбначния стълб, от която въпреки, че се възстановил бързо, е предизвикала състояние на болка и дискомфорт при ежедневното обслужване непосредствено след ПТП, обстоятелството, че в началото на възстановителния период болките са били интензивни и са предизвиквали гадене и световъртеж, както и стреса от преживявано ПТП ведно с посещението в болнични заведения, настоящият състав счита, че справедливият размер на обезщетението за

неимуществени вреди, определен по правилото на чл. 52 ЗЗД, е 6000 лв. При определяне на размера на обезщетението съдът взема предвид, че въпреки че са налице няколко описани увреждания, същите се изразяват в охлузвания и отоци, които макар да са неприятни, не се характеризират с продължителен възстановителен период, освен това липсват каквито и да било негативни прогнози за бъдещото здравословно състояние на ищеца, както и доказателства за наличие на усложнения в хода на възстановяването, като не се установи и да е налице самостоятелна травма на главата.

Съдът достигна до посочените изводи и при съобразяване лимитите на застрахователните суми за неимуществени вреди, които са увеличавани почти ежегодно и от 25 000 лв. за всяко събитие, са достигнали до 700 000 лева за всяко събитие, при едно пострадало лице и до 1 000 000 лева - при две и повече пострадали лица, приложими до 01.01.2010 г. След тази дата са определени значително по-високи размери на застрахователните суми по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, съгл. § 27 ПЗРКЗ и чл. 266 КЗ /отм./. В този смисъл решение № 73 от 27.05.2014 г. по т. д. № 3343/2013 г., II ТО на ВКС, според което, независимо от функционално обусловената отговорност на застрахователя от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие, при определяне на дължимото застрахователно обезщетение би следвало да се отчитат в пълна степен и конкретните икономически условия, а като ориентир за размерите на обезщетенията би следвало да се вземат предвид и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент.

Ето защо, след приспадане на платената от застрахователя в хода на процеса сума в размер на 2500 лева, искът за неимуществените вреди следва да се уважи за сумата от **3500 лева**, а за разликата до претендирания размер от 12000 лева е неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

Съдът намира за неоснователно своевременно заявеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, поради нарушение на правилата за движение (чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП), изразяващо се в непоставяне на предпазен колан в МПС в движение. За да е налице съпричиняване от страна на пострадалия е необходимо извършеното действие или бездействие да е в пряка причинна връзка с настъпилата вреда, като не е необходимо същото да е противоправно и виновно. В конкретния случай, ответникът не е доказал по правилата на чл. 154 от ГПК фактите, на които основава твърденията си, доколкото от разясненията, дадени от вещото лице по СМЕ се установява, че индиректна травма на шията може да се получи със и без поставен предпазен колан, като при правилно поставен предпазен колан шийната травма би била по-лека, какъвто е случая. Изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения, а намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт по правилата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД изисква доказани по безспорен начин конкретни действия или бездействия на увреденото лице, с което то обективно да е способствало за настъпването на вредите (Решение № 99 от 08.10.2013 г. по т.д. 44/2012 г. на II ТО на ВКС, Решение № 98 от 24.06.2013 г. по т.д.

596/2012 г. на II ТО на ВКС), каквото доказване в случая не е налице.

С оглед частичната основателност на главния иск следва да бъде уважена и заявената акцесорна претенция за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД върху обезщетенията считано от 24.06.2022 г. (датата, на която ответникът е следвало да заплати на ищеца сумата), като по отношение на обезщетението за неимуществените вреди, лихвата се дължи върху пълния размер на неплатената главница 6000 лева от посочената дата до датата на частичното плащане – 26.07.2022 г., а след тази дата до окончателното плащане – върху остатъка от 3500 лева.

По отношение на разноските:

Ищецът е освободена от заплащане на държавна такса по делото.

Същият, обаче, е заплатил разноски за САТЕ и СМЕ в размер на 350 лева (л. 49), както и 5 лева за съдебно удостоверение, от които следва да му се присъди сумата от **179,64 лева** съобразно сумата, за която съдът счита исковете за основателни, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и по аргумент от чл. 78, ал. 2 от ГПК.

В полза на процесуалния представител на ищеца адв. Д., предвид представения на лист 74 договор за правна защита и съдействие от 21.09.2022 г., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК и чл. 38 от ЗА следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на **632,24 лева**, съразмерно на уважената част от иска, изчислено върху заявената претенция въз основа на минималното адвокатско възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в редакцията действаща към датата на уговаряне на безплатната правна помощ), което с оглед цената на иска е в размер на 894,39 лв.

Ответникът, съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК, е сторил разноски в размер на 350 лв. за назначената САТЕ и СМЕ (лист 46 и 47). Ответникът е заявил и претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). Заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв., което съдът определя в размер на 100 лв., съобразно чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Ето защо, ответникът, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, има право на разноски съобразно отхвърлената част от исковете в общ размер на **222,28 лева**.

Ответникът следва да заплати в полза на СРС, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК,

сумата от **245,86 лева**, представляваща държавна такса, дължима върху уважената част от иска.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА ФИРМА, със седалище и адрес на управление в ..., да заплати на **И. А. И., ЕГН *******, с адрес в ..., на основание чл. 432, ал. 1 вр. чл. 477, ал. 1 от КЗ и чл. 45, ал. 1 ЗЗД, сумата от **146,58 лева**, представляваща застрахователно обезщетение за имуществени вреди – разходи за лечение, направени вследствие на увреждания причинени при ПТП, **ведно с лихва за забава върху главницата считано от 24.06.2022 г. до окончателното плащане на вземането**, както и сумата от **3500 лева**, представляваща застрахователно обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, изпитани вследствие на травматични увреждания причинени при ПТП, станало на 26.01.2022 г., в гр. София, на кръстовището на бул. „Т. Каблешков“ с бул. „Цар Борис III“, по вина на водача на л.а. „Киа“, модел „Сийд“, с рег. № ..., който предприел маневра „завой наляво“, като не пропуснал насрещно движещия се автомобил – марка „Рено“, модел „Меган, с рег. № ..., управляван ищеца, и станал причина за настъпване на ПТП, съставляващо застрахователен риск, покрит съгласно договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, застраховател по който е ответникът, **ведно с лихва за забава върху сумата от 6000 лева считано от 24.06.2022 г. до 26.07.2022 г. и върху сумата от 3500 лева от 27.07.2022 г. до окончателното плащане на вземането**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за неимуществени вреди за разликата над сумата от 3500 лева до 6000 лева като погасен чрез плащане в хода на процеса, а за сумата над 6000 лева до пълния предявен размер от 12000 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА ФИРМА, да заплати на **И. А. И., ЕГН *******, с адрес в ..., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от **179,64 лева** - разноски в тази инстанция.

ОСЪЖДА ФИРМА, да заплати на адвокат Я. Д. Д., Софийска адвокатска колегия, с ЕГН ***** , с адрес на кантората в град: ..., на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата, сумата от **632,24 лева** - адвокатско възнаграждение за тази инстанция.

ОСЪЖДА И. А. И., ЕГН *****, с адрес в ..., да заплати на **ФИРМА**, със седалище и адрес на управление в ..., на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата от **222,28 лева** – разноски за тази инстанция.

ОСЪЖДА ФИРМА, със седалище и адрес на управление в ..., да заплати по сметка на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, сумата от **245,86 лева**, представляваща държавна такса, дължима върху уважената част от исковете.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____